

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Βρισκόμαστε στη Σκωτία, στέ φέουδο τοῦ Γκλήντιγκ, κατά τὴν ἐποχὴ τῶν πολέμων μεταξύ Σκωτίας καὶ Ἀγγλίας. Ἀπόλυτος ἄρχων στὸ φέουδο αὐτὸ εἶνε ὁ δούξ τοῦ Μελρόζ, τοῦ ὁποῦ ἡ κόρη, ἡ ἀγγελικὴ καὶ πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετὰ τὸ θάνατό του, τὸν πολυαγαπημένο τῆς ἰππότην Ἰουλιανὸν Ἰουλιανὸν ἐπικεφαλῆς. Ἄραϊο Βάλτερ, μολοντὶ τὴν ἠθελε γιὰ σύζυγόν του ὁ πανίσχυρος Ἀγγλος δούξ τοῦ Σόμερσετ. Ὁ Σόμερσετ, μανιασμένος γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτῆ, ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθῆ καὶ χρησιμοποιοῖ ὡς κατάσκοπο κοντὰ στὸ νεαρὸ ἀντρώπον τὸν καταχθόνιον ἐπιστάτην τοῦ Μπόλτον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὸ ὄργανόν του. Ὡστόσο οἱ δύο σύζυγοι περνοῦν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους τρισευτυχισμένοι καὶ τὴν εὐτυχία τους τὴν συμπληρῶνει ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ Ἰουλιανοῦ. Μὰ ὁ πόλεμος ξεσπάει πάλι μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας καὶ στὴν ἱστορικὴ μάχη τοῦ Πίνκεϋ ὁ Βάλτερ Ἰουλιανὸν ἐξαφανίζεται. Ὅλοι τὸν περνοῦν γιὰ σκοτωμένο καὶ ἡ γλυκεῖα σύζυγός του Μαρία νύνηται στὰ μαῦρα. Δέκα μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του, μὴ νύχτα πού ὁ Μπόλτον ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισιν Ἀγγλων ἐπιβρομένων στὰ περίχωρα τοῦ πύργου καὶ στέλνει ὅλη τὴ φρουρὰ γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξῃ, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς Ἰουλιανὸν ἀνεβαίνει περίτρομος ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καὶ λείπει στὴν μητέρα του ὅτι εἶδε ἐκεῖ ἕναν ἀνθρώπον πού ἔμοιαζε μὲ τὸν πατέρα του. Ὅλοι πιστεύουν πὼς ἔπεσε θῆμα παραιοσύνης, μὰ ἔξαφνα θλέπουν τὸ παράθυρον τοῦ συζυγικοῦ δωματίου ὅπου ἔμεναν ἄλλοτε ὁ Βάλτερ Ἰουλιανὸν ἡ Μαρία φωτισμένο. Ἡ Μαρία παίρνει τὸ παιδί τῆς καὶ τρέχει ἐκεῖ. Κι' ἀντικρῶζει τότε μπροστὰ τῆς τὸ Βάλτερ ζωντανό, μὰ τρομερὸ καὶ γεμῶτο μίσος ἐναντίον τῆς, ἐπειδὴ, ὅπως τὴν κατηγορεῖ, ἐπρόδωσε τὴ συζυγικὴν τιμὴν, ἀπατῶντας τὸν μὲ τὸν δούκα τοῦ Σόμερσετ. Καὶ, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, τῆς παρουσιάζει ἕνα νήπιον, καρπὸν — ὅπως λέει — τῶν σχέσεών τῆς μὲ τὸν Ἀγγλο δούκα. Ἐτοιμάζεται μάλιστα νὰ τὴν σκοτώσῃ ὅταν ἔξαφνα ἀντιλαμβάνονται πὼς θρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους. Ὁ Βάλτερ Ἰουλιανὸν ἔλαβε νὰ πωληθῆ ἀκριβὰ τὴ ζωὴν του, μὰ θυμῶται πὼς ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας, Μαρία-Στουάρτ, τοῦ ἔχει ἀναθέσει μὴ παραγγεῖλαι γιὰ τὴν μητέρα τῆς, τὴν ἀντιβασίλισσα τῆς Σκωτίας, κι' ἀποφασίζει νὰ καταφύγῃ στὰ ὑπόγεια τοῦ ἀρχοντικοῦ. Μὰ ἐκεῖ θρίσκει ἔξαφνα περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους, οἱ ὁποῖοι τὸν συλλαμβάνουν. Πρὶν ὅμως τὸν πάρουν μαζὺ τους, καταριέται τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μὲ μὴ χειρονομία κτηνώδη, ὡς ν' ἀνοιγε τὴν πόρταν ἑνὸς σταύλου, ὁ Ρόμπυ ἔμπασε τὸν προδότη ἐπιστάτην τῶν Ἀβενέλ σ' ἕνα δωμάτιον πού μόλις φωτιζόταν ἀπὸ μὴ καπνισμένη λάμπα.

Ἐκεῖ, σ' ἕνα παληοκρέββατο, κίτονταν μὴ νέα γυναῖκα, ἀξιολάτρευτα ὡμορφη, στῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπλωνόταν μὴ νεκρικὴ χλωμάδα.

Στὸ προσκέφαλό τῆς, ἀγρυπνοῦσε μὴ φριχτὴ γρηὰ πού ἀναπῆδησε καθὼς εἶδε τὸν Ρόμπυ.

— Ἐ λοιπόν; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος. Πέθανε;

— Ὁχι ἀκόμα, ἀπάντησε φοβισμένα ἡ μέγαιρα. Μὰ δὲν θὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ γέννα τῆς. Μὰ ὁ ἀρχοντας ἀπὸ δῶ κι' ὁ ἀφέντης του μπορεῖ νὰ εἶνε ἡσυχος...

— Ἐξ ἄλλου, ἀν χρειαστῆ, μποροῦμε...

— Σιωπὴ! τὴ διέκοψε ὁ Μπόλτον. Αὐτὸ ἀφορᾶ ἡμᾶς!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Μπόλτον τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὸν:

— Κύττα πού ὀδηγεῖ ἡ φιλοδοξία.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ νεαρὰ λεχὼ ἔκανε μὴ ἐλαφρὰ κίνησι καὶ ψιθύρισε μὴ φωνὴ σβυσμένη:

— Τὸ παιδί μου!... Τὴ μικρούλα μου κόρη!

— Ὡ! λυπηθῆτε με καὶ δώστε τὴν μου πίσω!

Ἐνας σαρκασμὸς τοῦ Στέβαρ Μπόλτον ἤταν ἡ ἀπάντησις πού ἔλαβε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, δυνατὸς καλπασμὸς ἀ-

λόγων ἀντήχησε μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας...

Ὁ προδότης ἐπιστάτης τῶν Μελρόζ ἔκανε ἕνα πῆδημα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ μέσα στὸ σκοτάδι πού τὸ φώτιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διέκρινε τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ἀβενέλ, μὲ τὸν Κρίστι καὶ τὸ μικρὸ Ἰουλιανὸ ἐπικεφαλῆς.

— Φλόγες τῆς κολάσεως! οὐρλιαξε. Ἄφησα τὸ λυκόσκυλο πίσω μου καὶ νὰ πού μου φέρνει τώρα τὸν τρομερὸ Κρίστι καὶ τοὺς ἀνθρώπους του...

Ὁ τρόμος τοῦ Μπόλτον μεγάλωνε ὀλοένα. Ἄν τὸν εἴρισκε ἐκεῖ ὁ Κρίστι, θὰ τὸν ἐξέκανε στὴ στιγμὴ, γιὰ τὸ πολέμαρχος τὸν μισοῦσε...

Καὶ εἶχε ἀφήσει τὸ ἄλογό του κάτω στὴν πόρταν... Σίγουρα ὁ Κρίστι θὰ τὸ ἀναγνώριζε ἀμέσως.

— Τρέχα γρηγορὰ νὰ θάλῃς τὸ ἄλογό μου στὸ σταῦλον! πρόσταξε τὸν ξενοδόχο. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ ἐπείγον!... Ἄν σὲ ρωτήσουν, θὰ πῆς πὼς εἶσαι μόνος ἐδῶ κι' ὅτι δὲν ξέρεις τίποτε...

Κι' ἐνῶ ὁ Τζὸν Ρόμπυ ἔτρεχε ἔξω, ὁ Μπόλτον ἔσβυσε τὴ λάμπα κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τρομαγμένος ἀπ' τὸ παράθυρον.

Ὅταν ὁ Ρόμπυ εἶχε θάλῃ πειὰ τὸ ἄλογο στὸ σταῦλον, οἱ καθαλλάρηδες τοῦ Κρίστι πρόβαλαν μπρὸς στὸ πανδοχεῖο.

Κανέναν θόρυβος δὲν ἐτάραξε τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀδύνατους στεναγμοὺς τῆς νεαρῆς μητέρας.

— Σιωπὴ! πρόσταξε ὁ Μπόλτον. Ἀλλοιῶς, δυστυχία σου.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔπαψε νὰ στενάξῃ. Ἡ πόρταν τοῦ πανδοχείου τραντάχθηκε δυνατὰ. Ἀκουγόταν κάτω ὁ Κρίστι πού ἔλεγε μὴ τὴ δυνατὴ φωνὴν του στὸν Ρόμπυ:

— Ἐ, σκυλο-Ἐγγλέζε, τὸ σκυλολόδι τοῦ Σόμερσετ πέρασε ἀπὸ δῶ;

— Ὁχι, ἐξοχώτατε, δὲν εἶδα κανέναν... Πιθανὸν νὰ πέρασαν τὸ ποτάμι, μὰ δὲν τοὺς εἶδα...

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ ἐσένα καὶ τοὺς πατριῶτες σου! φώναξε ὁ Κρίστι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἀνδρες του, τοὺς πρόσταξε:

— Ἀκολουθήστε τὸ ποτάμι... Ἐγὼ θὰ ψάξω στὸ μικρὸ δάσος καὶ στοὺς θάλτους, ὅπου ἴσως νὰ παραμονεύουν αὐτοὶ οἱ κουρελιάρηδες οἱ Ἀγγλοι.

Ὁ Στέβαρ-Μπόλτον, ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀκούγε περίφημα ὅσα ἔλεγαν κάτω.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε μὴ κάθε θυσία! μουρμούρισε.

Τὰ μαῦρα σύννεφα σκέπαζαν τώρα τὸ φεγγάρι καὶ ὁ προδότης διέκρινε ἀμυδρὰ τὴν ψηλὴ σιλουέταν τοῦ τολμηροῦ Σκώτου καπετάνιου πού χανόταν μέσα στὴ νύχταν πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ δάσους.

Χαίδεψε τὰ κοντάκια τῶν δύο πιστολιῶν του καὶ ἀφοῦ δίστασε μὴ στιγμὴ, ἀνοίξε ἀνάλαφρα τὴν πόρταν καὶ θγῆκε ἔξω.

Μόλις θρέθηκε στὸ ὑπαιθρον προσανατολίσθηκε κι' ἐπειτα γλυστρῶντας ὡς φεῖδι, ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὰ ἴχνη τοῦ Κρίστι πού προχωροῦσε, ἔχοντας πάντα ἀπάνω στὸ ἄλογό του τὸν μικρὸ Ἰουλιανόν.

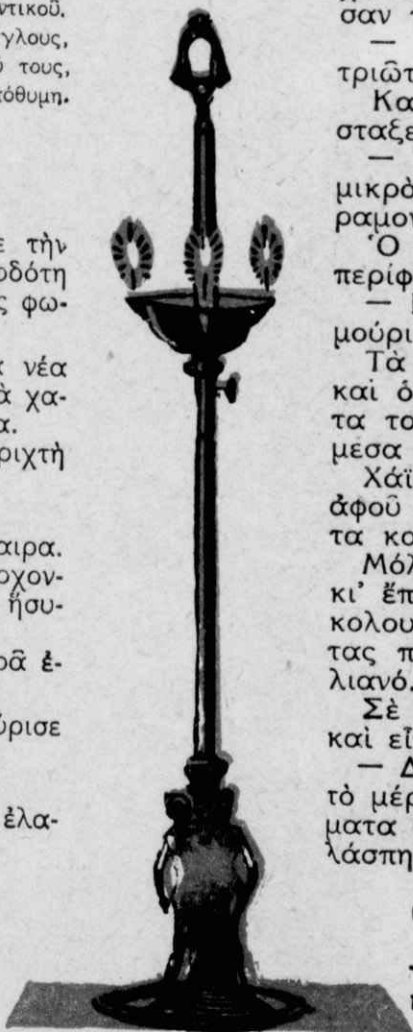
Σὲ μὴ στιγμὴ, ὁ Κρίστι ἔσκυψε πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ εἶπε ἔξαφνα:

— Δὲν γελάστηκα... Κύττα, Ἰουλιανέ... Ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος οἱ Ἀγγλοι πέρασαν τὸ ποτάμι... Τὰ πατήματα τῶν ἀλόγων τοὺς ἔχουν ἀποτυπωθῆ μέσα στὴ λάσπη!... Θὰ τοὺς πιάσουμε!...

Καὶ παίρνοντας τὴν ἀπόφασίν του, ἐπρόσθεσε:

— Θὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ κυνήγι στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος... Πῶς αὐτοὶ, οἱ λησταὶ τολμοῦν καὶ παραβιάζουν τὰ δικά μας ἔδαφη;...

— Ναί! Ναί! Ἐμπρός! φώναξε ὁ μικρὸς Ἰ-

ουλιανός, άσυγκράτητος από άνυπομονησία...

Δέν είχε ακόμα τελειώσει τή φράσι του, όταν ξεαφνα δυό πυροβολισμοί άντήχησαν. Τό άλογο του καπετάνιου σωριάστηκε κάτω κεραυνόπληκτο, ένω ό Κρίστι, άπλώνοντας τά χέρια του μπροστά, έβγαλε μιá στριγγή κραυγή και κύλησε κι αυτός κάτω.

Ό μικρός Ίουλιανός ντ' Άβενέλ, ζαλισμένος από τήν πτώσι, έχασε τίς αισθήσεις του...

Κι' ό Μπόλτον, γιατί αυτός είχε πυροβολήσει, πλησίασε πρós τó μέρος τής πτώσεως, γλυστρώντας μέσ' από τά δέντρα σάν σκιά.

Οί πολεμιστάι του Κρίστι πού άκολουθούσαν τήν κοίτη του ποταμού, ακούγοντας τούς δυό πυροβολισμούς, στάθηκαν άμέσως. Κι' έπειτα από μιá στιγμή, ώρμησαν με καλπασμό πρós τούς θάτους, φωνάζοντας:

— Κρίστι! Κρίστι!...

Μά έπειδή ό άρχηγός τους δέν τούς άπαντούσε, ξεναφώναν:

— Ίουλιανέ! Ίουλιανέ ντ' Άβενέλ!

Μά páλι δέν έλαθαν καμμιά άπάντησι.

Κυτάχτηκαν τότε μέσ' στο σκοτάδι άνήσυχοι, με τή συναισθησι ότι κάποια καταστροφή είχε συμβή...

Με τήν καρδιά σφιγμένη, με τ' αυτιά τεντωμένα, άρχισαν νά ψάχνουν στους θάλτους και στο δάσος.

Έξαφνα, ένας άπ' αυτούς πού είχε προχωρήσει βαθειά μέσα στα δέντρα, ξεναγύρισε καλπάζοντας. Ήταν κατάχλωμος και τά δόντια του χτυπούσαν από τόν τρόμο.

— Μήπως είδες τούς Άγγλους; τόν ρώτησαν οί άλλοι πολεμιστάι.

— Μακάρι νά τούς έβλεπα!... Δέν θά έτρεμα έτσι... Όχι, δέν είδα αυτούς... Είδα κάτι άλλο...

— Τι; Τι; τόν ρώτησαν οί πολεμιστάι.

— Είδα τόν Μαύρο Άνθρωπο!...

Ένα ρίγος διέδραμε τούς γενναίους αυτούς πολεμιστάς, οί όποιοι ώστόσο δέν θά δισταζαν νά τά θάλουν με δεκαπλάσιους, εκατονταπλάσιους, έχθρούς.

— Τόν Μαύρο Άνθρωπο;! επανέλαβαν όλοι. Τόν είδες;...

— Ναι, τόν είδα... Έχει άρπάξει τó νεαρό μας κύριο...

— Τόν Ίουλιανό ντ' Άβενέλ;... Ό Κρίστι δέν ήταν λοιπόν εκεί για νά τόν υπερασπιστή... Αυτός, ό μόνος άνθρωπος πού δέν φοβάται ούτε τά φατάσματα, ούτε τούς θρυκόλακες;...

— Ό άρχηγός μας κοιτάει εκεί κάτω άσάλευτος, πλάι στο σκοτωμένο άλόγο του.

Οί γενναίοι Σκωτσέζοι έσκυψαν λυπημένα τó κεφάλι τους κι' άκολούθησαν τó σύντροφό τους.

Σέ λίγο, στή ρίζα μιás πελώριας φτελιάς, οί πολεμιστάι του Άβενέλ βρήκαν τόν άρχηγό τους ξαπλωμένο ανάσκελα, άσάλευτο, με τó κεφάλι του μέσα στα καλάμια...

Τό άλόγο του, με τó πλευρό άνοιγμένο από μιá σφαίρα, ψυχομαχούσε...

Ανασήκωσαν τόν Κρίστι, πού τόν είχε πληγώσει στον ώμο μιá σφαίρα, ή όποία είχε γλυστήρησει κάτω από τόν θώρακά του.

Έφτιαξαν ένα φο-

ρείο από κλαδιά και, με χίλιες προφυλάξεις, οί τραχείς αυτοί πολεμιστάι τόν άπόθεσαν εκεί.

Ένας άπ' αυτούς τότε πλησίασε τó έτοιμοθάνατο άλογο και ψιθύρισε με συμπόνοια:

— Άντίο, φτωχέ φίλε... καλέ ύπηρέτη... πιστέ σύντροφε...

Και τού έδωσε τή χαριστική βολή στ' αυτί...

Τό άλογο τινάχτηκε κι' άπόμενε άσάλευτο...

Σέ λίγο ό μικρός όμιλος συνέχισε τήν πορεία του, συνοδεύοντας τó φορείο με τόν Κρίστι, πού τó κρατούσαν οί δυό πιό ηλικιωμένοι πολεμιστάι εις ένδειξιν τιμής και σεβασμού.

Έφτασαν έτσι στο πανδοχείο του Τζών Ρόμπυ.

Κανένα φώς δέν φαινόταν εκεί... κανένας θόρυβος δέν άκουγόταν...

Οί στρατιώτες του Κρίστι άρχισαν νά χτυπούν τή θαρεία βελανιδένια πόρτα με τίς λαβές των σπαθίων τους και νά φωνάζουν:

— Θ' άνοιξης καμμιά φορά, καταραμένη ταβερνιάρη;

Μιá χοντρή βραχνιασμένη φωνή τούς άπάντησε από μέσα:

— Μά τόν Άγιο Γιώργη, δέν θά μ' αφήσετε λοιπόν άπόψινά κοιμηθώ;

— Πρόσεξε μήπως σε κάνουμε νά κοιμηθής μιá για πάντα!

— Μά τί θέλετε páλι;

— Θά κάψουμε τó διαβολοχάνι σου, άν δέν άνοιξης άμέσως.

— Σάς άνοίγω, άφεντάδες μου... Τό σπίτι μου είνε δικό σας!

Και ό Τζών Ρόμπυ, κάνοντας τάχα πώς τρίβει τά μάτια του άπ' τή νύστα, άνοιξε τήν πόρτα και κύτταξε τούς πολεμιστές με τρόμο.

— Θεέ μου! φώναξε, κάνοντας τόν ξεφνιασμένο. Ό άρχηγός σας είνε νεκρός;...

— Όχι, διαβολο-Έγγλέζε... Μά είνε θαρεία πληγωμένος και πρέπει νά τόν περιποιηθούμε... νά τόν σώσουμε... Θά μάς βοηθήσης σ' αυτό και σύ, άν δέν θέλης νά σε θάψουμε ζωντανό...

— Είμαι στίς διαταγές σας, γενναίοι μου άφεντάδες! άπάντησε ό ξενοδόχος, προσποιούμενος τó φοβισμένο. Μά, άν θέλατε ν' άκούσετε μιá καλή συμβουλή, θά σάς έλεγα πώς θά ήταν καλύτερα νά πάτε στο μοναστήρι του Άγίου Ίωσήφ πού είνε από τήν άλλη μεριά του ποταμιού... Ό ήγούμενός του είνε ό πιό φημισμένος χειρουργός του τόπου... Έρχονται και τόν συμβουλευονται από είκοσι λευγών άπόστασι... Έχει γιατρικά και θότανα για όλες τίς πληγές... ένω έγώ, ό φτωχός, ούτε ξέρω, ούτε έχω τίποτε...

— Αυτή τή φορά, σά νάχη δίκη ο σκυλο-Έγγλέζος! είπαν έπιδοκιμαστικά οί πολεμιστάι του Άβενέλ. Δέν μπορούμε ν' αφήσουμε τόν άρχηγό μας σ' αυτό τó θρωμερό χάνι, όπου δέν θάνε καν άσφαλισμένος... Έμπρός, πάμε για τó μοναστήρι...

Η νύχτα είχε γίνει θυελλώδης... Η βροχή άρχισε νά πέφτει ραγδαία... Τρομερές άστραπές αυλάκωναν τόν ουρανό...

Μακρυά, φαινότουσαν τά πανύψηλα τείχη του μοναστηριού, πού ξεχώριζαν μέσα στον σκοτεινό όρίζοντα.

Ό όμιλος των Σκώτων πολεμιστών συνέχισε τήν πορεία του, μεταφέροντας εκεί τόν πληγωμένο άρχηγό τους.

... ..

Ό Τζών Ρόμπυ ξανάκλεισε προσεχτικά τήν πόρτα του.

— Διάβολε! μουρμούρισε. Τήν γλύτωσα κι' αυτή τή φορά. Σίγουρα ό άφέντης Μπόλτον έχει τó διάβολο με τó μέρος του... Μά σίγουρα και μένα με περιμένει ή κρεμάλα άν έξακολουθήση αυτή ή ιστορία.

Η έπιτακτική φωνή του Μπόλτον διέκοψε τó μονόλογό του:

— Τά κατάφερες; τόν ρώτησε ό έπιστάτης των Μελρόζ, προβάλλοντας από μιá κάμαρη, όπου είχε κρυφτή. Οί Σκωτσέζοι έφυγαν;

— Ναι, άφέντη... Πάνε τώρα τόν άρχηγό τους στο μοναστήρι του Άγίου Ίωσήφ.

Ό Μπόλτον μούγκρισε με λύσσα και ειπε:

— Όστε ό Κρίστι δέν πέθανε;...

— Όχι... Μά λογαριάστε τον για πεθαμένο, γιατί ή πληγή του φαίνεται θαρεία...

Και, ανάθοντας ένα φανάρι, ρώτησε:

— Και τόν άλλο... τó παιδί;... τί θά κάνουμε τώρα;

— Τό λυκόπουλο; άπάντησε ό Μπόλτον. Μ' αναγνώρισε τή στιγμή πού πυροβολούσα έναντίον του Κρίστι ντε Κλάινθιλ... Πρέπει λοιπόν ή έγώ ή αυτό νά λείψη άπ' τόν κόσμο...

Έπειδή όμως τó έργο μου δέν τελείωσε ακόμα εκεί κάτω... Και δείχνοντας με τó δάχτυλό του τόν πύργο των Άβε-

Ό Κρίστι προχωρούσε πρós τó δάσος

νέλ μακρυνά, έπρόσθεσε:

— Θα λείψη αυτό!

Ο ξενοδόχος χαμογέλασε πένθιμα. "Ερριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ προς κάποιον ὄγκο πού φαινόταν σὲ μιὰ γωνία καὶ εἶπε:

— "Ω! νὰ τὸ λυκόπουλο! Αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ κρατᾶμε καλά!

— Πρέπει νὰ τὸ ρίξουμε στὸ ποτάμι! εἶπεν ὁ Μπόλτον. "Ετσι σὲ μιὰ στιγμή ἡ δουλειά μας θὰ τελειώσῃ.

— Κι' ὄλοι θὰ ποῦν τότε, πῶς ἐγὼ ἐπνίξα τὸν μικρὸ "Ιουλιανὸ ντ' "Αβενέλ! φώναξε ὁ ξενοδόχος μὲ φόβο. "Οχι, δὲν θέλω νὰ ξαναἰδῶ ἐδῶ τὸν τρομερὸ Κρίστι!

— Δειλέ! ἔκανε ὁ Μπόλτον ὑψώνοντας τοὺς ὤμους του. Πάντοτε θὰ φοβᾶσαι!...

Καὶ μὲ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη ἐπρόσθεσε:

— Τότε θὰ κάνω τὴ δουλειά μου μόνος μου...

Καὶ, σκύβοντας πρὸς τὸν σκοτεινὸ ὄγκο πού ἦταν στὴ γωνία, τράβηξε τὸ πανί πού τὸν σκέπαζε. Φάνηκε τότε ὁ μικρὸς "Ιουλιανὸς ντ' "Αβενέλ, δεμένος χειροπόδαρα καὶ φιμωμένος. Τὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ, παγωμένον καὶ κατήγορο, καρφώθηκε ἐπάνω του μὲ μιὰ τραγικὴ ἐπιμονή.

— Στὸ ἔργο! ψιθύρισε ὁ Μπόλτον.

Κι' ἔσκυψε μὲ τὰ δάχτυλά του ἀνοιγμένα σὰν γάντζους γιὰ νὰ πνίξῃ τὸ παιδί τῆς κυρίας του.

"Εξαφνα, ἐνοιωσε δυὸ χέρια δυνατὰ νὰ τὸν πιάνουν ἀπὸ τὸν ὤμο.

— "Οχι, ἀφέντη!... "Οχι... Μὴν τὸ κάνῃς αὐτὸ ἐδῶ...

Ο Μπόλτον ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὸν Τζὼν Ρόμπυ τόσο ἀποφασιστικὸν ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ λεία του.

— Πῶς! μούγκρισε μανιασμένος. Τολμᾶς λοιπὸν νὰ ἐναντιώσεσαι στὰ σχέδια τοῦ δουκός;

— Δὲν λὲς καλύτερα στὰ δικά σου;... τοῦ ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος. "Ο δούξ δὲν διέταξε νὰ σκοτώσουμε τὸ παιδί...

— Πρὸς ἡ ξέρεις;

— Θα στοιχημάτιζα εὐχαρίστως γι' αὐτὸ... Πάντως... ὁ δούξ σου δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ μ' ἀναστήσῃ ἂν με κρεμάσουν αὐτοὶ οἱ καταραμένοι οἱ Σκωτσέζοι... Ἡ θέσι μου ἐδῶ στὰ σύνορα δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστη... Αὐτὸ τὸ πέρασμα στὸ ποτάμι εἶν' ἐπικίνδυνον... Πολλοὶ ταξιδιωτὲς ἔχουν χαθῆ... Μὲ κατήγορον ὅτι τοὺς γκρέμισα μέσα στὸ ρέμα, ἀφοῦ τοὺς μέθυσα καὶ τοὺς λήστεψα. "Ετσι, ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ θὰ εἶνε γιὰ μένα μοιραία ἂν βροῦν τὸν μικρὸ "Ιουλιανὸ στὸ ποτάμι... Σκεφθῆτε... Τί θὰ συμβῆ;... Κι' ἂν ἀκόμα δὲν μὲ συλλάβουν ἀμέσως, θάρθουν νὰ κάνουν ἔρευνα στὸ πανδοχεῖο μου καὶ θὰ βροῦν ἐκεῖ ἀπάνω, ἐτοιμοθάνατη, σ' ἓνα παληοκρέββατο... ποιά... τὴν κόρη τοῦ λόρδου... Ρογχαζόντας σχεδὸν ἐξακολούθησε:

— Ἡ μυλαίδη τότε θὰ μιλήσῃ... Θα μᾶς πιάσουν ὄλους... κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ δοῦκα τοῦ Σόμερσετ... Γιατί ἡ βασιλισσα δὲν θὰ συγχωρήσῃ ποτὲ τὸν εὐνοοῦμένον της γιὰ τίς σχέσεις του μὲ τὴν μυλαίδη... Κι' ὅσο γιὰ μᾶς... τὰ ὄργανά του...

— "Εχεις δίκη, τὸν διέκοψε ὁ Μπόλτον πού ἄρχισε νὰ τρέμῃ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ φόβο του. Πρέπει τὸ ἔργο αὐτῆς τῆς νυχτὸς νὰ τελειώσῃ εἰρηνικά. "Ας μὴν ἀφήσουμε καθόλου ἔχνη πίσω μας. Ἐδὲν σκεπτικὸν μου ἦταν ἀποτελεσματικὸν, μὰ ἐπικίνδυνον... "Εχεις ἐσὺ κανένα ἄλλο, καλύτερο, νὰ μοῦ προτείνῃς;...

— Ναί... Θα ζέψω τὸ ἀμάξι μου... σὰν νὰ πρόκειται νὰ πάω γιὰ ψώνια στὴν πολιτεία... Θα τραβήξω κατὰ τὴν ἀκτὴ... "Εκεῖ θὰ δέσω μιὰ βαρεῖα πέτρα στὸ πόδι τοῦ μικροῦ... καὶ φοῦντο γιὰ τὸν πάτο τῆς θάλασσας...

— Ναί! Ναί!... Ἡ θάλασσα δὲν ξαναδίνει ποτὲ ὅ,τι παίρνει!... Μπράβο, Τζὼν Ρόμπυ!... Ἡ ἰδέα σου εἶνε περίφημη, ὅπως περίφημο θὰ εἶνε γιὰ τὰ ψάρια τὸ τρυφερὸ κρέας τοῦ μικροῦ μου ἀφέντη... Ζέψε λοιπὸν... "Εγὼ πάω ἀπάνω γιὰ νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ γρηά καὶ νὰ τῆς δώσω κάποιον... φάρμακο γιὰ τὴ λεχώα...

Καὶ, χαμογελώντας καταχθόνια, τράβηξε γιὰ τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ πανδοχείου.

"Οταν ξανακατέθηκε κάτω, τὸ ἀμάξι ἦταν ἔτοιμο νὰ ἐκινήσῃ... "Ενας ἀμορφος ὄγκος σάλεψε ἀναλαφρα κάτω ἀπὸ τὴ θέσι ὅπου εἶχε καθῆσει κιόλας ὁ Τζὼν Ρόμπυ.

— Φεύγεις, Τζὼν; ρώτησε ὁ Μπόλτον. Πῆρες μαζύ σου καὶ τὸ σακκί μὲ τὴν... τροφή γιὰ τὰ ψάρια;

— Μάλιστα, ἀφέντη!...

— "Ωραία!... Μπορεῖς νὰ φύγῃς καὶ νὰ γυρίσῃς ἡσυχος. "Αν ἐπισκεφθοῦν τὸ πανδοχεῖο σου κατὰ τὴν ἀπουσία σου, δὲν θὰ βροῦν ἀπάνω παρὰ μιὰ φτωχὴ νέα... πεθερά... καὶ μιὰ γρηά πού θὰ προσεύχεται στὴν Παναγία γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς της.

— Περιφῆμα!... Καὶ ὁ Μαῦρος "Ανθρώπος

πού θὰ πάῃ τώρα;

— Θα ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὴ Λευκὴ Κυρία του.

— Καλὴ ἀντάμωσι. ἀφέντη!...

Ὁ ἀμάξι ἐκίνησε καλπάζοντας πρὸς τὴν ἀκτὴ. "Επειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς, ὁ Μπόλτον, ὁ Μαῦρος "Ανθρώπος, χανόταν καλπάζοντας κι' αὐτὸς μὲς' στὸ σκοτάδι...

VII

ΜΙΚΡΗ ΜΗΤΕΡΑ!...

"Ἡ γλυκεῖα Μαρία ντ' "Αβενέλ, καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν τρομερὴ συμφορὰ πού τὴν εἶχε χτυπήσει, διατηροῦσε μέσα τῆς θησαυροῦς οἴκτου "Ο Στέβαρ Μπόλτον ἀπὸ τὸ παράθυρο ἄκουγε περίφημα.

Τί θὰ τὸ ἔκανε τώρα αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ πλάσμα πού φαινόταν σὰν νὰ τὴν ἰκέτευε μὲ τὸ ἀγγελικὸ του χαμόγελο;

— Φτωχὴ Μαργαρίτα! ψιθύρισε. Ποιὸ τέρας μπόρεσε νὰ συλλάβῃ τὴν ἐγκληματικὴ ἰδέα νὰ σὲ ρίξῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σύζυγόν μου καὶ μένα, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ σ' ἐξεντώσῃ ἐσένα καὶ νὰ μὲ ντροπιάσῃ ἐμένα;... "Ἴσως νὰ ἦσουν πεθαιμῆν ἄγρια τώρα. Μὰ ἡ ἀγία σου ἀδυναμία σ' ἔσωσε. Ποιά εἶσαι; Ἀπὸ πού ἔρχεσαι;...

Καὶ ἡ πυργοδέσποινα ἀπάντησε μόνη της στὴν ἐρώτησί της:

— Εἶσαι ὁ ἀνθρώπινος οἴκτος μὲ τὴν πιὸ συγκινητικὴ μορφή του, μὲ τὴ μορφή ἐνὸς νεογέννητου παιδιοῦ πού τὸ πετᾶνε, πού τὸ ἐγκαταλείπουν... καὶ ἔρχεσαι ἐκ μέρους τοῦ καλοῦ Θεοῦ... Ναί... Σοῦ ὀρκίζομαι στὴν καλὴ μας γειτόνισσα, στὴν Λευκὴ Κυρία, πού προστατεύει τὸν οἶκο τῶν "Αβενέλ... σοῦ ὀρκίζομαι, χαμένο παιδί, ὅτι θὰ γίνῃς δικό μου στὸ ἐξῆς... Σὲ υἱοθετῶ... Θα γίνῃς ἡ κόρη μου... ἡ ἀδελφὴ τοῦ "Ιουλιανοῦ μου... καὶ θὰ σ' ἀγαπᾶμε σὰ σύμβολο τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς γαλήνης, γεννημένο μέσα στὴν δυστυχία καὶ τὸν πόνο...

"Ἡ Μαρία ντ' "Αβενέλ, δούκισσα ντὲ Μελρόζ, ἦταν γονατιστὴ... προσευχόταν... ἔκλαιγε...

Μὰ ἡ εὐγενικὴ ἀρχόντισσα, ἡ πυργοδέσποινα, δὲν ἄργησε νὰ ἐπιβληθῇ στὴν τρυφερὴ γυναῖκα. Καταπνίγοντας τοὺς στεναγμούς τοῦ σπαραγμοῦ πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τὴν πληγωμένη καρδιά της, κάλεσε τίς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, πού ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ της.

— Πάρτε, καλές μου, τοὺς εἶπε, αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πλάσμα πού μᾶς τὸ στέλνει ὁ Θεός.

"Ἡ γυναῖκες ξεφώνισαν ἀπὸ συμπόνοια καὶ θαυμασμό, μόλις ἀντίκρυσαν τὸ ὄραϊο κι' ἀξιολάτρευτο ἐκεῖνο πλάσμα.

— "Ω! εἶπαν. Εἶνε σὰν μικρὴ Παναγία!

Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐπρόσθεσε ἀπλοϊκά:

— Σίγουρα ἡ Λευκὴ Κυρία θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ νουνα τῆς!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν τίς προληπτικὲς Σκωτσέζες ν' ἀνασκιρτήσουν καὶ καθὼς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, τὸ κερί πού φώτιζε τὸ δωμάτιο, σωσμένο πειὰ μέσα στὸ ἀσημένιο κηροπή-

Ὁ Στέβαρ Μπόλτον ἀπὸ τὸ παράθυρο ἄκουγε περίφημα.

γιο, έσθυσε ξαφνικά, δυο τρεις απ' αυτές βεβαίωναν κατόπιν πώς είχαν δη την Λευκή Κυρία να παρουσιάζεται μέσα στο σκοτάδι και να χαϊδεύη τὸ νήπιο.

Όταν άναψαν πάλι φῶς, μετέφεραν τὴν Μαργαρίτα, «τὸ παιδί τῆς Λευκῆς Κυρίας», ὅπως τὴν ὠνόμασαν, στὸν παλιὸ πύργο τῶν Ἄβενέλ κι' ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ τὴν περιβάλουν με τὶς στοργικὲς τοὺς φροντίδες.

Ἡ Μαρία ντ' Ἄβενέλ ἀντιμετώπιζε τώρα τὴ φριχτὴ τῆς κατάστασι...

Ὁ σύζυγός τῆς ἦταν ζωντανός... Εἶχε παρουσιαστῆ γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ χαθῆ ἀμέσως κατόπιν, θύμα μιᾶς ἀπαισιᾶς μηχανορραφίας, μιᾶς φριχτῆς ἐνέδρας, μιᾶς μαύρης προδοσίας, πού τὴν εἶχε χωρὶς ἄλλο ἐξυφάνει ὁ θανάσιμος ἐχθρός του, ὁ δουξ τοῦ Σόμερσετ.

Ἐξ ἐνστικτοῦ, ἡ Μαρία προαισθάνθηκε ὅλη τὴν ἀλήθεια χωρὶς ὡστόσο νὰ ὑποφιαστῆ τὸν Μπόλτον ὡς συνεργάτη τοῦ Σόμερσετ...

Ῥώτησε διὰ μακρῶν τὸν γέρο Μαρτίνο, ὁ ὁποῖος τῆς διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ — τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κρίστι καὶ τῶν ἀνθρώπων του μαζὺ με τὸν μικρὸ Ἰουλιανό.

— Θεέ μου! ξεφώνησε τρομαγμένη. Φτάνει νὰ μὴ τοῦ συμβῆ καμμιά δυστυχία! ὦ! τί τρέλλα... Τὸ ἀγαπημένο μου παιδί!... Φοβάμαι!...

Ὁ Ἰουλιανός τῆς, ὅ,τι τῆς ἔμενε στὸν κόσμο, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ὑπερτάτη καὶ ἀνεπανόρθωτη αὐτὴ καταστροφῆ...

— Ἄν τὸν ἔχανε κι' αὐτόν;

Ἡ δυστυχισμένη Μαρία!... Τῆς εἶχαν ἀρπάξει γιὰ νὰ τὸν πᾶνε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, τὸν εὐγενικὸ καὶ τρυφερό τῆς σύζυγο... τὸν Βάλτερ τῆς!...

Τί θὰ γινόταν ἂν δὲν ἄκουγε πειά, σ' αὐτὲς τὶς θανάσιμες ὥρες, μιὰ ἀγαπημένη παιδιάτικη φωνὴ νὰ τῆς ψιθυρίζη μέσα σ' ἓνα φίλημα:

— Μὴν κλαῖς, μικρούλα μαμά!...

Ὁ Ἰουλιανός σου, τὸ παιδί σου, εἶν' ἐδῶ!...

Ἐξαφνα, ἀκούστηκε ἔξω ὁ θόρυθος ἀλόγων πού κάλπαζαν.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Μπόλτον μπῆκε μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα σάν ἄγγελος τῆς δυστυχίας.

— Χαριστάτη δέσποινα ντ' Ἄβενέλ, τῆς εἶπε γονατίζοντας κατὰ γῆς, σὰς ἀναγγέλλω τὴν ἐπιστροφή τῶν πιστῶν σας ὑπερασπιστῶν.

— Ἄ! φώναξε ἡ Μαρία. Ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ μοῦ ξαναφέρει τὸ σύζυγό μου καὶ τὸ παιδί μου, δὲν εἶν' ἔτσι;... Μὰ μιὰ λοιπὸν, Μπόλτον, γιὰ τὴν κουνῶς ἔτσι τὸ κεφάλι σου; Δὲν βλέπεις ὅτι κοντεύεις νὰ με τρελλάνης με τὴ σιωπὴ σου;

Ἄντὶ ν' ἀπαντήση, ὁ προδότης σηκώθηκε κλονιζόμενος, δίνοντας στὰ χαρακτηριστικά του τὴν ὑποκριτικὴ ἔκφρασι ἑνὸς μεγαλοῦ πόνου.

— Ἄλλοίμονο! Ἄλλοίμονο! εἶπε. Ἡ δυστυχία ξέσπασε ἀπάνω μας!

— Στέβαρτ-Μπόλτον, ὅποια κι' ἂν εἶνε ἡ δυστυχία πού πρόκειται νὰ μοῦ ἀναγγεῖλης, σὲ διατάσσω νὰ μιλήσης! πρόσταξε ἡ πυργοδέσποινα. Οἱ πολεμιστὰί μας δὲν κατῶρθωσαν ν' ἀπελευθερώσουν τὸ σύζυγό μου καὶ κύριό μου;

Ὁ προδότης σκέπασε τὰ μάτια του με τὰ χέρια του καὶ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Κι' ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ τί ἀπόγινε; ρώτησε πάλιν ἡ Μαρία.

— Σκοτώθηκε... ἢ, τοῦλάχιστον, πληγώθηκε σοβαρά.

— Κι' ὁ γυιός μου;... Ὁ Ἰουλιανός μου; φώναξε ἡ δυστυχισμένη μητέρα; θγάζοντας μιὰ κραυγὴ, ὑπερτάτης ἀγωνίας. Μὰ μιὰ λοιπὸν!

— Τὸν ἄρπαξαν... Χάθηκε!... τραύλισε ὁ Μπόλτον. Δέσποινά μου, συγχωρήστε με πού ἔγινε ἄγγελος τέτοιων τρομακτικῶν εἰδήσεων... Τρέμω ἀκόμα μ' αὐτὰ πού εἶδα... καὶ μ' αὐτὰ πού εἶδαν οἱ ἄλλοι...

Ἐνας ρόγγος ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς πυργοδεσποίνης. Ἐφερε τὰ δυὸ χέρια τῆς στὴν καρδιά τῆς πού κόντευε πειὰ νὰ πάψη νὰ χτυπάη

Ἡ ἀπελπισία τῆς ἦταν τόση ὥστε ἓνα ρίγος διέδραμε τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς πού ἦσαν συγκεντρωμένες γύρω τῆς καὶ τὶς τάξεις τῶν σκληρῶν πολεμιστῶν πού, ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἶχαν μπῆ μέσα ἀθόρυβα.

Ἡ Μαρία ὕψωσε τὰ βλέμματά τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸ σάν νάθελε νὰ τοῦ ζητήση τὸ λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἀδικία. Ἐπειτα κύτταξε θλοσσυρῆ τοὺς πολεμιστὰς πού στεκόντουσαν μπροστά τῆς.

— Ὡστε ἔτσι; εἶπε με φωνὴ θαθεῖα καὶ στριγγή. Δὲν μπορέσατε νὰ σώσετε τὸν Βάλτερ; Ἄφήσατε νὰ σὰς ἀπαγάγουν τὸ γυιό μου;... Τοὺς δυὸ θησαυρούς μου πού ἔπρεπε νὰ μοῦ τοὺς ξαναφέρετε; Τί τοὺς ἐκάνατε;... ὦ! πόσο ἀδύνατες καρδιές χτυποῦν κάτω ἀπ' τοὺς θώρακάς σας!... Πετᾶχτε λοιπὸν τὰ σπαθιά σας!... Εἴσαστε δειλοί!

Οἱ πολεμιστὰί ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους, ἀκούγοντας τὶς θανάσιμες αὐτὲς προσβολές καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τραχεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους, σκούπισαν δάκρυα ντροπῆς.

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Μπόλτον ἀκούστηκε μέσα στὴν πένθιμη σιωπῆ πού ἀπλωνόταν στὴν αἴθουσα:

— Οἱ ἄντρες μποροῦν νὰ πολεμήσουν με τοὺς ἄντρες! Μὰ δὲν μποροῦν νὰ τὰ θάλουν με τὰ πνεύματα!

— Ἀλήθεια! Ἀλήθεια! ψιθύρισαν οἱ δεισιδαίμονες πολεμιστὰί, ρίχνοντας ἓνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης στὸν ἐπιστάτη πού τοὺς δικαιολογοῦσε.

Ἡ Μαρία, συντριμμένη ἀπὸ τὴν δυστυχία, ἐνοιώθη τὴν τρέλλα νὰ πλημμυρίζη τώρα τὸ μυαλό τῆς. Ἐθῆλεπε με τὴν ταραγμένη φαντασία τῆς φαντάσματα νὰ καλπάζουν καὶ νὰ σέρνουν ξοπίσω τους τὰ πτώματα τοῦ Βάλτερ καὶ τοῦ Ἰουλιανού.

— Τὰ πνεύματα! ψιθύρισε χωρὶς νὰ θέλῃ κι' αὐτὴ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς, ὁ πιὸ φημισμένος γιὰ τὴν ἀνδρεία του, αὐτὸς πού ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ τὸν θεωροῦσε ὡς ὑπαρχηγό του, προχώρησε, ἔπεσε γονατιστός, ἀνασήκωσε τὴν ἄκρη τοῦ θαρειοῦ θελουδένιου φορέματος τῆς πυργοδεσποίνης καὶ τὴν φίλησε εὐλαβικά. Ἐπειτα μίλησε κ' εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:

— ὦ ῥαία κι' εὐγενικὴ δέσποινα!... Αὐτὸ πού σὰς εἶπε ὁ Στέβαρτ-Μπόλτον εἶνε, ἄλλοίμονο! ἀλήθεια!... Σὲ μιὰ στιγμή πού εἶχα χωριστῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμπολεμιστὰς μου καὶ θρῖσκομαι κοντὰ σ' ἓνα σῦδεντρο ἀνάμεσα στοὺς βράχους, εἶδα τὸ τρομερὸ θέαμα... Καὶ ὅσο θὰ ζῆσω αὐτὸ πού εἶδα θὰ μείνῃ ἀποτυπωμένο μέσα στὰ μάτια μου... Εἶδα τὸν Μαῦρο Ἄνθρωπο!... Εἶδα τὸν Κατα-

ραμένο τῆς Κόκκινης Κοιλιάδας! Μ' ἓνα πυροβολισμό σῶρισε κάτω τὸν γενναῖο μας Κρίστι! Ἐπειτα ὤρμησε ἐναντίον τοῦ νεαροῦ μας κυρίου, τοῦ γενναίου μας Ἰουλιανού, τοῦ ἀξιοῦ γόνου τῶν Ἄβενέλ καὶ τῶν Μελρόζ... καὶ τὸν ἄρπαξε ξεσπάζοντας σὲ τρομερὰ γέλια.

Κατάπληκτη, κλονιζομένη ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς, ἡ Μαρία ἄκουγε τὴ διήγησι τοῦ γενναίου ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Μπόλτον με δυσκολία ἔπνιγε ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο με τὰ πελιδὰ του χεῖλη.

— Ὁ διάβολος εἶνε μαζὺ μου, συλλογίσθηκε. Ὅλα πᾶνε περίφημα.

Ἐπειτα, πλησιάζοντας τὸ δυστυχισμένο θῦμα τῶν καταχθονίων του μηχανορραφῶν, ἄρχισε νὰ λήη:

— Καθὼς βλέπετε, χαριστάτη δέσποινά μου, σὰς...

Ἐνα πένθιμο γέλιο, ἓνα γέλιο τρέλλας, θγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μαρίας ντ' Ἄβενέλ πού τελείωσε με μιὰ ἄγρια κραυγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσε ἡ μεγάλη πνοὴ τῶν θανάσιμων ἀπελπισιῶν:

— Βάλτερ μου!... Ἰουλιανέ μου!... Περιμένετε με!... Σὰς ἀκολουθῶ!... Ἐρχομαι κοντὰ σας...

Κι' ἔκανε νὰ ὀρμήση πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, σάν νὰ τῆς ἔγνεφαν ἴσκιαι γιὰ νὰ τὴν τραβήξουν κοντὰ τους. Μὰ ἡ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς τὴν συγκράτησαν κι' ἄρχισαν νὰ τὴν περιποιοῦνται στοργικά.

(Γ' Ἀκολουθεῖ)

Θὰ γίνης ἡ κόρη μου... ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰουλιανού μου!..